

den højtærede Finansminister der bruger. En stor Monark har jo sagt, at Sortseerne skulle vises ud af Landet — jeg haaber ikke, at den højtærede Finansminister vil gaa saa vidt i sine Fordringer til sine Modstandere. Men det er ikke saa underligt, at vi andre blive Sortseere, naar vi have en Finansminister, der ser saa lyst paa Sagen. Der maa ogsaa være Balance i det Forhold. Vi andre blive nødvendigvis mere mørktseende, naar den ærede Finansminister er saa lystseende. Og der tillader jeg mig at sige, at det gaar ikke an, at den højtærede Finansminister ser lyst paa Sagerne, hvis han overhovedet vil have Midler tilvejebragt i Rigsdagens Ting. En Finansminister, som kommer og siger: Det er højt sørgeligt i Øjeblikket, det staaar meget slemt til, har nogen Udsigt til at faa Penge. Naar Bismarck i sin Tid vilde have flere Soldater, kom han ikke til Rigsdagen og sagde: Der hersker den dybeste Fred, der er ikke Tale om, at der vil komme nogen som helst Krig i Europa — saa havde han ingen Militærbevillinger faaet. Nej, han sagde: Vel er der dyb Fred, men det ser saa alvorligt og faretruende ud, at det er ganske nødvendigt at vedtage nye Militærbevillinger, saa fik han Soldaterne. Og nu er der virkelig en saa alvorlig Situation her i Landet, at den højtærede Finansminister hellere skulde komme og sige, at det er en alvorlig Situation, end sige: Det ser dog saaledes ud, at vi kunne klare os — det er i Virkeligheden det, den højtærede Finansminister gaar ud fra. Saa vil jeg endelig tilføje, at det er efter min Formening langt heldigere for et Land, om man har en Finansminister, der ser lidt for mørkt paa Tingene, end en Finansminister, der ser for lyst, thi den første kan muligvis skaffe lidt flere Penge i Statskassen, end der behøves, og den Ulykke var ikke saa stor, man faar nok Brug for dem. Og desuden kunde man gøre Forslagene om nye Indtægter noget afhængige af, om der var Brug for Indtægter eller ej — saa jeg saa netop ikke nogen Fare derved. Men naar den højtærede Finansminister ser saa lyst paa det, at han intet foreslaar til Tilvejebringelse af Balance, synes jeg i Virkeligheden, at han ser alt for lyst paa Situationen. Og vel er den højtærede Finansministers Stilling ikke den samme nu, som da han nede i Folketinget ved Forelæggelse af Finanslovsforslaget og af Statsregnskabet udtalte, at nu skulde der ventes et Aar med at tilvejebringe eller forsøge at tilvejebringe — ja, det tager jo nogen Tid at gøre det — Ligevægt mellem

Indtægt og Udgift. Jeg ved nok, at den højtærede Finansminister har gjort et Tilbagetog herfra. Det vidner i høj Grad om, at Ministeren dog forstaaer, at det er langt alvorligere, end han fra Begyndelsen mente. Den højtærede Minister har gjort dette Tilbagetog, og skønt han kun har henvist til Muligheden af, at Jernbanelaksterne kunne forhøjes, og til, at overhovedet Statsaktiverne skulde forrente sig bedre, er han nu kommen saa vidt, dreven ved den i Folketinget førte Forhandling, at han siger — men det var ikke hans første Standpunkt —, at der sikkert meget snart, maaske i indeværende Rigsdagssamling, vil komme Forslag om Jernbanelaksternes Forhøjelse. Det var ikke den højtærede Finansministers første Standpunkt. Hans første Standpunkt var det, at han henviste til de siddende Kommissioner, Stempelkommissionen og Finanslovskommissionen, og til de Udgifter, der kunde spares, overhovedet til Sparsommelighed, medens han i Virkeligheden intet talte om nye Indtægters Tilvejebringelse, undtagen ved Stempelafgiften, hvor der maaske kan blive Tale om $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller saa, og det kan virkelig ikke forslaa meget. Nej den højtærede Minister foretrækker at vente. Han er omtrent som den Brandmajor, der ser, at det brænder oppe paa Kvisten, og siger: Aah, vi kunne altid vente med at slukke, til det brænder paa første Sal. Det er neppe nogen heldig Stilling for Landet, og ærlig talt tror jeg ogsaa, at det er en uheldig Stilling for Finansministeren. Jeg skal ikke give den højtærede Finansminister Raad, og han vil naturligvis heller ikke modtage Raad af mig — han vil sige, at jeg taler af rent partipolitiske Grunde —, men jeg forsikrer den højtærede Finansminister, at det vilde være langt klogere, hvis han under den Stemning, der er skabt her i Landet under Trykket af de Underskud, som foreligge paa Statsregnskaberne og Finanslovene, var kommen i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen og havde sagt til Rigsdagen: Der maa nye Indtægter til. Da vilde den højtærede Finansminister med den Autoritet, han besidder, i Virkeligheden have kunnet indvirke paa sit Parti og paa andre Partier. Nu har han forsoemt Øjeblikket, og naar han kommer næste Aar og vil forelægge Forslag om nye Indtægters Tilvejebringelse, vil han finde en langt vanskeligere Situation, end han vilde have fundet denne Gang. Nu vare nemlig Sindene forberedte derpaa, og